

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Samosoudce Okresního soudu v Liberci Mgr Jan Bělocký rozhodl v hlavním líčení konaném dne 16. dubna 2019 v Liberci

takto:

Obžalovaný: [titul] [celé jméno obžalovaného],
narozený dne [datum] v [obec], v pracovněprávním poměru, bytem [adresa],
je vinen, že

dne 16. 10. 2017 v době kolem 17:14 hodin v [obec] na parkovišti podél ulice [ulice],
v prostorách před domem [adresa], ve vzteku udeřil spodní stranou zápěstí pravé ruky do
čelního skla stojícího osobního vozidla zn. Fiat Stilo, šedé metalické barvy,
[registrační značka], které poškodil v jeho pravém horním rohu, čímž způsobil
poškozenému [celé jméno poškozeného], [datum narození], škodu ve výši 5.859 Kč,

tedy

úmyslně poškodil cizí věc a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou.

Tím spáchal

přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání dvou (2) měsíců.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu odnětí svobody podmíněně odkládá a
podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví zkušební doba v trvání je dnoho (1) roku.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen nahradit

- I. poškozenému [celé jméno poškozeného], [datum narození], bytem [adresa], škodu ve výši 859 Kč;
- II. poškozené České podnikatelské pojišťovně, a.s., Vienna Insurance Group, IČ 63998530, sídlem v Praze 8, Pobřežní 665/23, PSČ 186 00, škodu ve výši 2.501 Kč.
Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená Česká podnikatelská pojišťovna, a.s., Vienna Insurance Group, IČ 63998530, sídlem v Praze 8, Pobřežní 665/23, PSČ 186 00, se zbytkem nároku na náhradu škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Na obžalovaného podal dne 9. 10. 2018 státní zástupce Okresního státního zastupitelství obžalobu pro přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku. Skutkový stav popsany v obžalobě byl následně prokázán v hlavním líčení.

2. Obžalovaný v rámci hlavního líčení vypověděl, že nebyl ve vzteku, ale v emočním rozpoložení. Toho dne šel za maminkou a mladším synem na podélné parkoviště, kde auta stojí napříč po obou stranách, každý tam jezdí pomalu. Nešli po chodníku, ale po straně zaparkovaných aut směrem k ZŠ na běžecký ovál. Parkoviště je do kopce a mírně se stáčí doleva. Obžalovaný najednou viděl nahoře jet auto, chtěl chytit a stáhnout syna na stranu a najednou, když byl skloněn, auto zabrzdilo kousek od nich na vzdálenost dvou krátkých kroků. Přijelo velkou rychlostí, mohlo se vyhnout, vybrzdilo je, ani nenahnulo kola, zabrzdilo před nimi. Obžalovaný udělal dva kroky a dal ránu do skla. Řekl, „jak to řídíš vole,“ a to sklo bohužel prasklo. Obžalovaný není mstivý člověk, čin byla reakce na emočně vyhocenou situaci. Odvolal se proti trestnímu příkazu, protože je vinen i poškozený. Obžalovaný požaduje, aby poškozený nesl míru odpovědnosti, a tudíž se bude dělit i ta částka, a pokud klesne pod 5tis. Kč, tak se nenaplní trestný čin. K tomu rozbitému sklu dodal, že nedal velkou ránu, ale pokud je sklo používáno déle než pět let, tak samo o sobě už neslo známky nějakého poškození a nemuselo být v dobrém stavu. Do skla bouchnul pravou rukou a v levé držel termosku. Po rozbití skla mu poškozený řekl, „to sis vydělal“. Obžalovaný si nemyslí, že by to zavinil, jeho čin by se nestal bez vyprovokování poškozeným. [jméno] zavinění obžalovaného je menšinová. Není ochoten zaplatit celou částku škody, ale jen do míry jeho zavinění. Obžalovaný si myslí, že poškozený to udělal schválně. Vybrzdil je, aby je poučil, kde mají chodit, tak jako vybrždí nezpovědní řidiči na dálnici ostatní řidiče. Poškozený měl spoustu prostoru k vyhnutí, vadilo mu, že šli tři vedle sebe. Poškozeného k tomu mohl vést jeho naturel, možná jeho věk. V době úderu vozidlo stálo. Vozidlo jelo přímo proti nim. Šířka vozovky je na šířku dvou aut. V rámci závěrečné řeči obžalovaný upozornil, že výpovědi poškozeného a paní [celé jméno svědkyně] se rozcházejí v tom, v jakém uspořádání šli po ulici. Považuje za chybné izolovat jeho chování, neudělal izolovaný čin, byl k němu vyprovokován. Vnímá to jako útok na jeho rodinu. Obžalovaný se domnívá, že jeho míra zavinění je nižší, protože byla reakcí na čin, kterému byl vystaven a kterému byla vystavena jeho rodina.

3. Poškozený v rámci hlavního líčení vypověděl, že obžalovaný byl v podnapilém stavu, měl v ruce plechovku. Poškozený žádal policii, aby obžalovanému udělala dechovou zkoušku, ale neudělala to. Obžalovaný měnil výpovědi. V první výpovědi dokonce uvedl, že poškozený jel za ním. Když poškozený vystoupil z auta po rozbití čelního skla, tak obžalovanému řekl, „fešáku teď sis vydělal 5-10 tis. Kč“, a on mu na to řekl, „nejraději bych ti dal ještě pěstí“. Poškozený jel už bez motoru, protože to bylo z kopečka, jel pomalu. Oni se tam bavili a nesledovali provoz, šli po parkovišti, obslužný chodník je hned vedle, ale po něm nešli. Poškozený sjížděl pomalu, asi 15-20 km/h. Když je viděl poprvé, byl od nich asi 20 metrů. Žádná komunikace, mávání ani troubení, neproběhla. Šli od středu ke kraji vozidel z pravé strany poškozeného, který zabrzdil asi 2,5-3 metry před nimi. Bylo to mírné zabrždění. Poškozený je sledoval celou dobu. Při brždění nebylo slyšet guma. Těsně po zabrždění se obžalovaný objevil před autem, v pravé ruce měl plechovku a

třísknul poškozenému před očima do skla pravou rukou. Vzniklou škodu zaplatila pojišťovna v částce 5 tis. Kč a poškozený doplácel zbytek a to je částka, kterou uplatňuje k náhradě škody. Čelní sklo bylo v naprostém pořádku. K dotazu st. zástupce, v jakém byli postavení, když je viděl, poškozený uvedl, že proti němu vlevo byl obžalovaný, pak dítě a maminka. K předestřené výpovědi obžalovaného z hlavního líčení poškozený uvedl, že je to lež. Obžalovaný mu vůbec neřekl „jak to jedeš vole,“ řekl, že by mu dal nejradyji pěstí.

4. K výpovědi poškozeného obžalovaný uvedl, že nerozumí, že jel poškozený bez motoru. Brzdy jsou v dnešních autech na posilovačích a závislé na motoru. Obžalovaný nesouhlasí s tím, že poškozený zastavil 2,5-3 m od nich, bylo to blíž, obžalovaný udělal dva kroky, jeho krok nebyl ani metrový. V ruce měl termosku, nebyla to plechovka. Vozidlo je staré 13 let, sice má málo najeto, ale není postaveno na jisto, že to sklo bylo v dobrém technickém stavu. Obžalovaný nesouhlasí s uspořádáním lidí tak, jak řekl poškozený. Z pohledu poškozeného měl být obžalovaný vlevo, tedy nejvíce do vozovky. Není tomu tak, obžalovaný byl na druhé straně a natahoval se pro syna více do vozovky.

5. Svědkyně [celé jméno svědkyně] (manželka poškozeného) v rámci hlavního líčení uvedla, že parkoviště je z kopce, není třeba šlapat na plyn, jeli potichu. Chtěli zaparkovat, nejeli rychle. Obžalovaný s maminkou a dítětem se vedli, nedávali pozor, povídali si. Poškozený zastavil tak 1-1,5 metru od nich. Netroubil na ně, aby je nepolekal. A obžalovaný měl takovou reakci, že rozbil čelní sklo na straně svědkyně, ta zůstala v šoku. Kdyby to prasklo, tak má sklo v obličejí. Poškozený vystoupil z auta a řekl mu „to si vydělal fešáku“ a on mu řekl „nejraději bych ti dal pěstí“ a „klidně to zaplatím“. Svědkyně si není jistá, kterou rukou udeřil do skla, asi pravou. Neví, zda v té ruce něco držel. Sklo naprasklé neměli, s naprasklým sklem by nejezdili. Bylo měněno asi před 2-3 roky. Rozhodně nejeli rychle a poškozený zastavil včas, aniž by někoho omezil nebo ohrozil. Mohli před nimi zastavit 1,5-2 metry, bylo to normální zabrzdění, při kterém se bezpečnostní pásy nenapnuly. K dotazu st. zástupce, jaká byla pozice lidí, které viděla z pozice spolujezdce, svědkyně uvedla, že veprostřed šlo dítě, z jejího pohledu šel napravo pachatel a vlevo jeho maminka.

6. Za souhlasu stran podle § 211 odst. 6 trestního řádu soud četl úřední záznam o podaném vysvětlení podaném [celé jméno svědkyně] dne 28. 3. 2018, kdy mj. uvedla, že na parkovišti šli po pravé straně a pozvolna křížem přecházeli na druhou stranu. V tu chvíli se proti nim blížilo velkou rychlostí vozidlo, následně před nimi prudce zabrzdilo. [celé jméno svědkyně] se v ten moment velmi lekla a vnuk [obec] [celé jméno obžalovaného] si z toho počůral kalhoty. Následně obžalovaný v afektu přistoupil k vozidlu a na řidiče zakřičel „co to děláš?“ a rukou udeřil do čelního skla vozidla, které jeho úderem prasklo. Poté vystoupil řidič vozidlo a začal se s obžalovaným až do příjezdu policie dohadovat.

7. Z faktury na opravu vozidla poškozeného soud zjistil, že oprava byla vyčíslena na částku 5.859 Kč včetně DPH. Ze sdělení výše pojistného plnění České podnikatelské pojišťovny (dále též „ČPP“) ze dne 27. 10. 2017 soud zjistil, že ČPP vyplatila poškozenému částku 5.000 Kč. Z odborného vyjádření ze dne 28. 3. 2018 soud zjistil, že AG Expert s.r.o. odhadlo náklady na opravu čelního skla na částku 6.548 Kč včetně DPH. Z fotodokumentace soud zjistil místo a stav poškození čelního skla vozidla poškozeného. Z potvrzení o provedení platby soud zjistil, že obžalovaný uhradil částku 1.750 Kč a částku 749 Kč na účet ČPP. Ze zprávy PMS ze dne 30. 11. 2018 soud zjistil, že obžalovaný trvá na svém vyjádření, že není jediným viníkem incidentu. Ze zprávy o pověsti podané policií, ze zprávy o přestupcích podané Magistrátem Města Liberec a z výpisu z centrální evidence stíhaných osob soud zjistil k obžalovanému jediný záznam odpovídající projednávané věci. Z opisu z evidence přestupků a z opisu z evidence Rejstříku trestů soud nezjistil k obžalovanému žádný záznam.

8. Obžalovaný nadto navrhoval podrobení se lékařskému vyšetření k posouzení jeho zdravotního stavu, konkrétně jeho emoční stability. Soud tento návrh pro nadbytečnost zamítl, neboť neměl

žádnou pochybnost o zjištěném skutkovém stavu věci i o tom, že obžalovaný je plně zdravotně způsobilý chápat význam trestního řízení. Obžalovaný rovněž navrhoval, aby soud nechal zkoumat zdravotní stav poškozeného [celé jméno poškozeného], konkrétně i jeho emoční stabilitu. Soud i tento návrh obžalovaného pro nadbytečnost zamítl, neboť to nepovažoval pro rozhodnutí ve věci za hospodárné a potřebné vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu věci.

9. Na základě provedených důkazů soud dospěl k závěru, že tyto jednoznačně prokazují, že se obžalovaný stíhaného skutku dopustil, a vylučují, že by k němu mohlo dojít jinak nebo že by jej mohl spáchat někdo jiný.

10. Obžalovaný se k protiprávnímu jednání částečně doznal, i když se pokusil svůj čin ospravedlnit spoluzaviněním poškozeného a požadoval, aby soud zkoumal míru zavinění. Vzhledem k výpovědím obžalovaného a všech svědků soud jednoznačně zjistil, že obžalovaný udeřil pravou rukou do čelního skla již stojícího vozidla poškozeného. Bez ohledu na pohnutku, která obžalovaného k jednání vedla, je zřejmé, že jednal protiprávně. Z lidského hlediska může být pochopitelné, že obžalovaného naštvalo, pokud před ním a jeho rodinou poškozený náhle zabrzdil, nicméně z právního hlediska nelze následné jeho jednání posoudit jinak než jako úmyslný čin vedoucí k poškození cizí věci. Obžalovaný ani jeho rodina nebyla v době činu obžalovaného nijak ohrožena, auto před nimi stálo, zájem chráněný trestním zákoníkem tedy nebyl bezprostředně ohrožen, a proto nelze jeho následnou reakci subsumovat pod instituty krajní nouze nebo dokonce nutné obrany, které by protiprávnost jeho jednání vylučovaly. Obžalovaný poškodil cizí věc (přední sklo osobního vozidla) úderem pravé ruky, čímž na cizím majetku způsobil ve smyslu § 138 odst. 1 trestního zákoníku škodu nikoli nepatrnou, a proto naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku. Objektem ochrany v této samostatné skutkové podstatě je neporušenost věci (zejména jejího povrchu a vzhledu) a zároveň i její použitelnost. Z provedeného dokazování pak vyplývá, že obžalovaný si musel být vědom, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zákonem chráněný zájem, a tento následek způsobil chtěl, nejednal tedy jinak než v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

11. Při úvaze o druhu a výši trestu soud hodnotil společenskou škodlivost trestného činu, osobu obžalovaného, možnost nápravy, polehčující a přitěžující okolnosti, dosavadní způsob života a jeho chování po činu, tedy veškeré skutečnosti uvedené v § 38 a § 39 trestního zákoníku, § 41 a § 42 trestního zákoníku. Předně soud připomíná, že pokud by se obžalovaný ke svému jednání plně doznal a nahradil škodu v plné výši, bylo by možné vzhledem k jeho dosavadní naprosté bezúhonnosti a řádnému životu vážně uvažovat o podmíněném zastavení jeho trestního stíhání podle § 307 odst. 1 trestního zákoníku, avšak obžalovaný takový postup odmítl. Obžalovanému polehčuje jeho (částečné) doznání, jeho bezúhonnost a rovněž malá výše způsobené škody. Okolností přitěžující je u něj především absence náhledu na proběhlé jednání, které svádí na poškozeného, dokonce uvádí, že míra spoluzavinění poškozeného je vyšší. Při úvaze o druhu trestu a zejména vzhledem k dosavadnímu řádnému životu obžalovaného soud zcela vyloučil úvahy o přísnějším než podmíněně odloženém trestu odnětí svobody. S ohledem na typově nižší společenskou škodlivost projednávaného přečinu vyjádřenou i poměrně mírnou trestní sazbou trestu odnětí svobody a v souladu s § 55 odst. 2 trestního zákoníku soud přistoupil k uložení trestu odnětí svobody v trvání dvou měsíců, tedy v pouhé 1/6 možné zákonné sazby činící až dvanáct měsíců, a to podmíněně odloženému na zkušební dobu v nejnižší možné zákonné výměře, tj. v trvání jednoho roku.

12. K trestnímu řízení se s nárokem na náhradu škody řádně a včas připojil poškozený [celé jméno poškozeného] a poškozená Česká podnikatelská pojišťovna. Poškozený [celé jméno poškozeného] nárokoval náhradu škody spočívající v částce 859 Kč, kterou musel doplatit autoservisu nad rámec plnění, které obdržel od ČPP. Provedeným dokazováním soud zjistil, že škoda skutečně vznikla v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného a poškozený na její odstranění musel vynaložit částku 859 Kč, a proto mu ji soud přiznal. ČPP nárokovala náhradu

škody spočívající v částce 5.000 Kč, kterou na základě pojistného plnění poukázala na účet autoservisu. I v tomto případě soud shodně zjistil, že škoda skutečně vznikla v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného, přičemž obžalovaný doložil, že ČPP již uhradil ve dvou platbách celkem částku 2.499 Kč. Proto soud přiznal ČPP náhradu škody ve výši 2.501 Kč a ve zbytku ČPP obligatorně odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možné podat odvolání do osmi dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Okresnímu soudu v Liberci. O odvolání bude rozhodovat Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec. Odvolání může podat státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku, jej může napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být ve výše uvedené lhůtě (nebo v další lhůtě stanovené samosoudcem) odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává, byť zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Liberec 16. dubna 2019

Mgr. Jan Bělocký
soudce